

— A mamája köténye alá? Szégyelje magát. Vigyázzon, hogy el ne nadrágojják.

Péter már csak messziről hallotta ezt a rikácsolást. Kivánszorgott a szálloda halljából és bicegve, rongyosan, éhesen, hajadonfőt tovább vonszolta magát a Múzeum felé . . .

(Folytatása következik.)

Surányi Miklós.

KESERŰ POHÁR.

*Családunkban az utolsó gyerek,
a legutolsó, halva született.
Lett volna vele, csupa jó, hét.
Én messze jártam, nem láttam, szegényt.*

*Kíváncsi voltam: milyen lehetett,
szegény öcsém, a halvaszületett.
Anyám azt mondja: világra olyan,
mint újszülött te, harmadik fiam.*

*Szakasztott másom, boldogabb öcsém,
helyetted ó, mért nem születtem én ? !
Helyettem mért, hogy élned nem lehet,
hogy nem cserélhettünk mi éveket !*

*Születtéél volna élve ! Bár ma is
élnél ! Tebenned ismétlődne kis-
korom s imádnám, istenül, magam,
élő tükröm te, több mint én, magam.*

*Több mint fiam, sokkal több mint iker-
testvérem. Úgy vigyáznék, hogy siker
viruljon élted minden nyomdokán,
bölcsen, tengernyi kárvallás okán.*

*Te lennél az a szép, derék legény,
aki lehettem volna, én szegény ;
erős nagyboldog ember, akinek
most kéne lennem. — Elvesztettelek ! . . .*

*De jobb talán így ; hisz hibám: hibád
s veled se bánna szebben e világ ;
s egy is elég, kettő sok volna már,
szív, ilyen áradt keserű pohár !*

Erdélyi József.